

Semjuels Bekets

Pagaidām Godo

[Gaidot Godo]

28. un 29. septembrī plkst. 19.00

Kā izklaidēt sevi un apkārtējos? Ko darīt, kad neko vairs nevar darīt? Kā spert soli pretī nezināmajam un kļūt par mirkļa noteicēju, un, ja vajag, arī uzņemties sekas? Kā atrast savu vietu starp pārējiem? Skatītāji tiek aicināti šķetināt varoņu pārdomas un varbūt rast atbildes. Bet tikai varbūt.

Autori: Aksels Aizkalns, Kārlis Dzintars Zahovskis, Meinards Liepiņš, Rūdis Biviņš, Milēna Miškeviča
Mākslinieciskie vadītāji: Indra Roga, Mihails Gruzdovs
Gaismu mākslinieks: Dainis Sumišķis
Izpildproducentes: Anna Ulberte, Laine Pole

Kāpēc izdomājāt iestudēt šādu darbu? Riskanti, jo pasaulē bieži iestudēts, kā arī tā ir absurda lugā.

Aksels: Man tas sākumā bija izaicinājuma jautājums.

Kārlis: Pirms tam mēs nezinājām, ka tā būs izrāde lielā formātā. Tas bija skolas uzdevums, kas laika gaitā attīstījās. Mums tas likās ļoti interesanti, nebijām ar tādu materiālu iepriekš strādājuši.

A: Tas ir absurds, diezgan nezināma teritorija, kur var eksperimentēt.

K: Manuprāt, tas izaicinājums vēl joprojām ir. Tas kalns, kurā vēl jākāpj.

Kāds būs izrādes koncepts, uzbūve?

A: Absurdam nav robežu, kas rezultātā uzliek robežas. Vai arī nākas pašam tās izveidot, lai savu izrādes vīziju un domu vari parādīt konkrētāk. Koncepts varētu būt izklaide un izdzīvošana.

K: Lasot materiālu, var saprast, ka tas ir par laika pavadīšanu, kā garlaicībā un bezjēdzībā ieviest prieka staru.

A: Darbs ir fundamentāli aktuāls visos laikos, cilvēka problēmas nemainās, tās tikai rodas citos apstākļos. Tāpēc arī uzskatām, ka darbs ir piemērots šodienai. Materiālā parādās, ka ir kaut kas, kas

izšķir tavu likteni, ne tikai tu pats. Pie tam – kurš to ir teicis, ka tā ir jābūt? Cilvēks jebkurā brīdī var izvēlēties rīkoties.

K: Beigu beigās viss atgriežas pie tā, ka ir izvēle – gaidīt uz ārējiem apstākļiem un to maiņu, vai ņemt grožus savās rokās un darīt. Darīt savas laimes un prieka labā.

A: Un tās bailes, ka var tikt pieļautas kļūdas, un tā rezultātā labāk nerīkoties. Tad tu gaidi, ka viss atrisināsies pats no sevis, bet tā ne vienmēr notiek.

K: "Gaidot Godo" ir arī par tādu vienlaicīgi ļaušanos un neļaušanos plūsmai, kad, it kā esot tepat uz vietas, notiek ļaušanās notikumiem, bet saglabājot savu drošības apli. Šajās normas robežās esmu gatavs ar tevi jokot, celties un krist, bet, tiklīdz ir jāizkāpj no komforta zonas, cilvēks apjūk.

A: Paša lugā ir ļoti labi uzrakstīts. Viens no tēliem saka – Ejam!, bet blakus ir replika – nekustas. Tā iekšējā vēlme mainīt ir, bet lielākoties neko nedara lietas labā.

Kas ir režisors – vai jūs paši veidojat iestudējumu?

A: Materiāls un mūsu skatījums ir galvenie veidotāji. Mēs to visu izberam uz grīdas, mūsu darba un kursa vadītāji Indra Roga un Mihails Gruzdovs nāk palīgā ar zināšanām, kuru

mums nav, pamazām to visu saslaucot smukā čupiņā.

K: Vēlamies pateikt lielu paldies Lindai Īstenai un Rihardam Zelezņevam par palīdzību izrādes tapšanas sākumā.

Vai darba procesā jūs uzzināt kaut ko jaunu par sevi?

K: Visvairāk es uzzinu kaut ko par Akselu.

A: Mums nav nekādu lielvaru, mēs visi viens otru mēģinām saklausīt un saprast, ko katrs vēlas pateikt, mēģinām arī atrast kompromisus.

K: Vienkārši jāiet un jādara!

Intervēja Annasofija Tormane Thars